

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **I. P.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. na adrese Z. M. 1080/5, P. 5, zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j. OAM-344/ZA-ZA11-HA10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil současnou politickou situaci na Ukrajině. Žalovaným opatřené podkladové materiály nereflktují skutečnou situaci na Zakarpatské Ukrajině, která je domovem žalobce. Většina těchto materiálů popisuje situaci na východě Ukrajiny, v blízkosti válečných oblastí Doněcka a Luhanska, které jsou v místních kruzích v ruských médiích označovány jako Nové Rusko. Uvedl, že podle zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky tento žádá, aby Ukrajina nebyla považována za bezpečnou třetí zemi. Žalobce se dovolává uplatnění základního uprchlického práva, a to zásady non refoulement. Dále uvedl, že k situaci na Zakarpatské Ukrajině se vyjadřovalo i několik fundovaných komentátorů, zejména bývalý velvyslanec v Moskvě a v Kyjevě, Jaroslav Bašta. Obecně popsal situaci na Ukrajině tak, že dochází k oslabování centrální moci v Kyjevě, jednotlivé politické síly vytváření vlastní ozbrojené složky (Ruch, Svoboda), policejní orgány fakticky nekonají, výraznou pozici získal Pravý sektor se svými 10 až 15 tisíci bojovníků, kriminální struktury pašují do Evropy zboží (ne)zatížené spotřební daní, nejčastěji cigarety. Zakarpatskou Ukrajinou procházejí tři plynovody, dva ropovody, které mají pro střední Evropu strategický význam. Žalobce namítá, že žalovaným na podkladě citovaných informací učiněný závěr, že s výjimkou bojových oblastí je situace v ostatních oblastech Ukrajiny klidná, je nesprávný. Namítal, že situace na Zakarpatské Ukrajině se komplikuje z celé řady politických a ekonomických příčin. Ekonomické zájmy v kombinaci se soukromými armádami, vznikem plně vyzbrojených para militárních jednotek Pravého sektoru, oslabením centrální moci z Kyjeva a klesající životní úrovní obyvatel, jsou dle žalobce vhodným prostředím spíše pro vznik nového ohniska občanské války než pro jeho návrat do země původu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě přiložil internetový článek ze dne 18. 5. 2015- Jaroslav Bašta: „Zakarpátí jako další ohnisko války na Ukrajině“ (zdroj: První zprávy, více nezjištěno), článek ze dne 24. 7. 2015, „Je Pravý sektor problémem pro Evropu?“ (zdroj Sputnik/Stringer), přepis textu článku „Zakarpatský gubernátor chce odstoupit kvůli pašerakom tabaku do EU“ (ze dne 6. 5. 2016, zdroj TASR.sk).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítl, že žalobní body jsou toliko obecné. Žalobce nemůže úspěšně namítat vady učiněné správním orgánem bez upřesnění, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí chybí. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58 či ze dne 29. 5. 2009, č.j. 4 Azs 83/2008-69. Žalovaný dále uvedl, že Ukrajina je z pohledu standardu požadovaných v § 14a odst. 1 zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), a proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 azylového zákona. Žalobní námitky jsou dle žalovaného nedůvodné a motivovány zjevnou snahou žalobce o legalizaci pobytu.

K otázce ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a branné povinnosti, žalovaný odkázal na konkrétní rozhodnutí NSS, v nichž je uvedeno, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, stejně jako, že „Branná povinnost je legitimní občanskou povinností, a podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem

pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu.“ Žalovaný dále uvedl, že průběžně monitoruje politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Z informace MZV ČR č.j. 115045-LTP, ze dne 9. 10. 2015 vyplývá, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pozitivní posun v standardizaci systému výkonu vojenské služby a v systému vysílání do oblasti bojů na východě země (ATO), včetně v přístupu státních orgánů k postihu za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace. Přitom do zóny ATO mohou být nadále vysíláni pouze dobrovolníci, kteří absolvují tříměsíční výcvik. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu k nástupu do armády není nově zřízenou vojenskou prokuraturou kvalifikováno jako trestný čin. Pokud ale osoba, která převezme povolávací rozkaz, do armády nenastoupí, je ohrožena trestem odnětí svobody na 2 až 5 let. V praxi je uplatňován a dodržován i zákon o civilní službě, který zavedl institut alternativní služby pro případ odmítnutí použití zbraně, např. z náboženských důvodů, a to výkonem vojenské služby v nemocnicích. Žalobní námitka stran pronásledování ze strany státních orgánů z důvodů vyhýbání se výkonu vojenské služby tak dle žalovaného není důvodná. Dle žalovaného nelze žalobce subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny, nebyla tak prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud projednal žalobu při jednání, k němuž se zástupce žalobce ani žalobce bez omluvy nedostavili, ač zástupci žalobce bylo příslušné předvolání k jednání řádně a včas doručeno dne 4. 5. 2017 (§ 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Soud konstatoval splnění podmínek ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. a jednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce.

V přezkumné řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 4. 2016, doplněné dne 13. 4. 2016 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, vyznává pravoslaví, je svobodný, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Ve vlasti žil v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny odcestoval začátkem ledna 2016. O mezinárodní ochranu v ČR žádá poprvé z důvodu probíhajícího válečného konfliktu, nechce jít bojovat a dále z důvodu politické a ekonomické nestability. Na Ukrajině není žádná práce, všude je nepořádek, korupce, nevidí tam pro sebe žádnou budoucnost. Uvedl, že ukrajinská vláda vůbec nemyslí na občany. Žalobce nezískal žádnou práci a ani od státu nedostal žádnou pomoc. Na Ukrajině je obecně velmi těžké živobytí, přičemž uvedená situace dopadá na většinu tamních obyvatel. Jako příklad uvedl, že pokud chce někdo nastoupit do zaměstnání, musí za to nejdříve zaplatit. Stalo se to i jemu osobně, že chtěl nastoupit na pozici řidiče, ale nevzali ho, protože neposkytl žádný úplatek. Byl zaregistrován na úřadu práce, dostal příspěvek jen na dva měsíce, žádnou práci nezískal. Dále uvedl, že odmítá nastoupit vojenskou službu, protože chce žít. Nemá za koho a za co bojovat, nechce zabíjet. Uvedl, že v roce 2015 obdržel dva povolávací rozkazy, řekli mu o tom rodiče telefonicky. Potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. Na

Ukrajíně pro sebe nevidí žádnou budoucnost. V případě návratu se obává uvěznění. Dobrovolně by se vrátil jen v případě skončení války. Uvedl, že má v ČR českou přítelkyni Petru, které je 26 let, příjmení si nepamatuje. Až bude mít v pořádku doklady, chtěl by se s ní oženit. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Freedom House-Svoboda ve světě 2016-Ukrajina, z 27. 1. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – aktualizace č. 3, ze září 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2015. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a s uvedenými podklady se seznámil. Vyslovil obavu, že pokud překročí ukrajinské hranice, bude zadržen a poslán do vězení nebo do války.

Při jednání pověřená zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, setrvala na zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný zjistil skutkový stav věci na základě výpovědí žalobce a výše uvedených informací o zemi původu, které soud považuje za důvěryhodné, transparentní a přiměřeně aktuální. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové

pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Z výpovědi žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že z vlasti odjel z ekonomických důvodů (nemohl sehnat žádnou práci) a kvůli vidině lepší budoucnosti, kterou na Ukrajině postrádal, tedy z důvodů azylově irelevantních. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 3 až 4) vyplývá, že žalovaný se řádně zabýval žalobcem uváděnými důvody podané žádosti, tj. ekonomickou situací, obavou z povolání do ukrajinské armády v souvislosti s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině a snahou o legalizaci pobytu. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) plyne, že ekonomické důvody ani legalizace pobytu nemohou být považovány za azylově relevantní důvody (např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

K obavě z povolání do armády krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“* nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, kde je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, že by odmítání nástupu do armády souviselo s jeho náboženským vyznáním nebo politickým přesvědčením. Uváděl, že nechce zabíjet. Jak žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Newyorského Protokolu (1967)…, vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“* Žalovaný se rovněž zabýval žalobcem uvedenou obavou z uvěznění z důvodu nenastoupení vojenské služby. S odkazem na informaci MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015 uvedl, že dokud občan nepřevezme povolávací rozkaz, není trestně postižitelný (viz výše). V daném případě žalobci byly doručeny dva povolávací rozkazy (má telefonickou informaci od rodičů), osobně je však nepřevzal. Žalovaný se rovněž zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, a to individuálně ve vztahu k žalobci. Zdůraznil, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny a střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny není nijak zasažena, ani s nimi bezprostředně nesousedí. Nelze přehlédnout, že žalobce pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu, za což mu bylo uloženo v březnu 2016 správní vyhoštění, přičemž o mezinárodní ochranu požádal, aby se vyhnul jeho realizaci. Soud se přiklání k učiněnému závěru žalovaného, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně

vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury NSS plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu. Žalobce proti neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu žádné žalobní námítky nevznnesl.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za

transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako výše) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil v Zakarpatské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a

ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce nesprávného vyhodnocení politické situace na Ukrajině. Žalobce za důvod své žádosti neuváděl politické důvody ani žádné obavy pramenící z jeho politické příslušnosti, aktivity nebo pro zastávání politických názorů. Nebylo pak povinností žalovaného, aby detailně popisoval politickou situaci na Ukrajině. Žalovaný se v souvislosti s žalobcem vyslovenou obavou z povolání do ukrajinské armády zaměřil na bezpečnostní situaci obecně (nejedná se o „totální konflikt“) a konkrétně ve vztahu k poslednímu bydlišti žalobce, tj. k Zakarpatské Ukrajině, když z podkladových zpráv i z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nelze učinit jiný závěr, než výše uvedený, že kromě dvou oblastí na východě Ukrajiny, je bezpečnostní situace v ostatních částech země klidná. Žalobcem předložené články popisující historii Podkarpatska a situací Rusínů (žalobce netvrdil, že je Rusínem), působení Právěho sektoru, pašování cigaret z Ukrajiny do EU, strategický význam plynovodů a ropovodů, nemohou na žalovaným učiněném závěru o nesplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, který soud považuje za správný, ničeho změnit.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. květen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová
samosoudkyně